

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

ဘီလူးမွေးတဲ့ရွာ

အောင်မြတ်သာနှင့်ဘီလူးမွေးတဲ့ရွာ

ညှက်တို့ရဲ့ အော်မြည်သံက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညအချိန်ကို ဖောက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ညှက်အော်မြည်သံတွေရဲ့ အဆုံးမှာတော့ သဘောဆေးအနီရောင် သုတ်ထားတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး အထဲကနေ ရေနံဆီ မီးအိမ်အရောင် မှိန်မှိန်လေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

"ကိုစည်မြိုင် ထပါဦး ကျုပ်ကို ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေးစမ်းပါဦးရှင်"

ရေနံဆီမီးအိမ် အလင်းရောင်အောက်မှာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး ညည်းညူနေတဲ့ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ အသံကြောင့် အိပ်မောကျနေတဲ့ ဦးစည်မြိုင် လန့်နိုးလာခဲ့တယ်။

"မြပွင့် မြပွင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ရေတစ်ခွက်သာ ခပ်ပေးစမ်းပါတော် ကျုပ်ရင်တွေ မောနေတယ်"

ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် ဦးစည်မြိုင် အိပ်နေရာကနေ ထလိုက်ပြီး သောက်ရေအိုးထဲကနေ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ကာ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

မြပွင့်လည်း ဦးစည်မြိုင်ပေးတဲ့ ရေခွက်ကို အငမ်းမရ သောက်ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်တယ်။

"ကိုစည် ကျွန်မအိပ်မက်တွေ မကောင်းဘူး"

"ဘာတွေ မက်လို့လဲ ပြောပါဦး"

"ကျွန်မဗိုက်ထဲကို အစွယ်တကားကားနဲ့ ဘီလူးနှစ်ကောင် ဝင်သွားတယ်လို့ မက်တာ"

"ရှင်မကလည်း အိပ်မက်ဆိုတာ သွေးလေချောက်ချားလို့ မက်တာလည်း ဖြစ်မှာပါ စိတ်ထဲသိပ်ပြီး မထားပါနဲ့ကွာ"

"အင်းပါ ကျွန်မလည်း စိတ်ထဲမထားပါဘူး ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်က တကယ် ဖြစ်နေသလို ခံစားနေရတယ်"

"ကဲကဲ အခြားမတွေးနေနဲ့ မနက်ကျရင် သူရင်းငှားတွေကို လုပ်ခတွေ ထုတ်ပေးရဦးမယ် စိတ်ကိုအေးအေးထားပြီး ပြန်အိပ်လိုက်နော်"

မမြပွင့်လည်း ဦးစည်မြိုင်စကားကြောင့် ခေါင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ အတွေးတွေ ကို ဖယ်ထုတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ကို ပြန်လှဲချကာ အိပ်လိုက်တယ်။

***

"စံဘ လှမြင့် ကြွက်သိုး မင်းတို့လုပ်ခတွေ လာယူဦး "

"လာပြီ သူကြီးရေ လာပြီ "

"ဒီမှာမင်းတို့ လုပ်ခငွေ နောက်တစ်သီးကျရင်လည်း ငါ့လယ်မှာ လာလုပ် ပေးရမယ်နော် "

"စိတ်ချပါ သူကြီးရယ် ကျုပ်တို့က သူကြီးလယ်မှာ မလုပ်ရင် ဘယ်မှာ သွားလုပ်ရမှာလဲ စပါးတွေ ချွေပြီးရင်တော့ ကျုပ်တို့ရွာခဏ ပြန်မယ်နော် "

"အလုပ်ပါးရင်တော့ ပြန်ကြပေါ့ကွာ ဒီနှစ်တော့ စပါးအထွက်တိုးမယ် ထင်ပါတယ်ကွာ"

ဦးစည်မြိုင်က သူရင်းငှားတွေကို လုပ်ခတွေ ရှင်းပေးရင်း စားပွဲပေါ်တင် ထားတဲ့ ထန်းလျက်ခဲတစ်ခဲကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

"သူကြီး သူကြီး အစ်မမြပွင့် မူးလဲလို့တဲ့"

အလောတကြီး လာပြောတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကြောင့် လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူတွေကို ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး

"မြပွင့် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

"အဲဒါတော့ မသိဘူး သူကြီး လယ်ထဲမှာ ကောက်စိုက်သမတွေကို လုပ်ခတွေ ပေးနေရင်း မူးလဲလို့တဲ့"

"ဟာကွာ လာလာ သွားကြရအောင် လုပ်ခ မရသေးတဲ့သူတွေ ခဏစောင့်ဦး ငါပြန်လာခဲ့မယ်"

ဦးစည်မြိုင်လည်း သူရင်းငှားတွေကို လှမ်းအော်ပြောရင်း မြပွင့်ရှိရာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

"သူကြီး လာပြီ ဖယ်ကြဦး"

ကောက်စိုက်သမတွေရဲ့ ပျာပျာသလဲလဲ အမူအရာကို ဦးစည်မြိုင် အကဲခတ်လိုက်ပြီး

"မြပွင့်က ဘာဖြစ်တာလဲ"

"သူကြီးတော့ မကြာခင် ရတနာလေး ရတော့မယ် ဟိဟိ"

ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ပြောနေတဲ့ ကောက်စိုက်သမတွေရဲ့ စကားကြောင့် ဦးစည်မြိုင် သဘောပေါက်သွားပြီး

"ဟဲ့ မကြူ နင့်စကားက ဘာတုန်း ငါကဘာကို ရမှာလဲ"

"သူကြီးကလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်နေပြန်ပြီ မမမြပွင့်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့"

"ဟာ ဟုတ်လို့လား နင်တို့ကို ဘယ်သူကပြောတာလဲ"

"အမလေး ဘယ်သူပြောရမှာလဲ မမမြပွင့်ကို လာကြည့်ပေးတဲ့ ဆေးဆရာကပြောတာ ဘာမှစိတ်ပူစရာ မရှိဘူးတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်မှာ ဒါမျိုးက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတယ်တဲ့ "

"အေးအေး နင်တို့လည်း ခဏစောင့်ကြဦး လုပ်ခ မရသေးတဲ့သူတွေ ခဏ

နေ ထပ်ရှင်းပေးမယ်"

ဦးစည်မြိုင်က မှီရတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပြောလိုက်ရင်း မြပွင့်ကို ဆွဲထူလိုက်တယ်။

"မြပွင့် သက်သာရဲ့လား "

"သက်သာပါတယ် ရုတ်တရက် မူးခနဲမိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာပါ "

"သက်သာတယ်ဆိုရင် ရပါပြီ အခုအိမ်ပြန်ပြီး နားလိုက်ဦးနော် ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေ ကိုယ်ရှင်းလိုက်မယ်"

ဦးစည်မြိုင်က မြပွင့်ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

"အေးမိရေ နင်အစ်မကို တွဲပို့လိုက်ပါဦး ကျန်တဲ့သူတွေ တန်းစီထားကြ လုပ်ခတွေ ဆက်ရှင်းမယ်ဟေ့"

ဦးစည်မြိုင်က လယ်စောင့်တဲ အရှေ့မှာ စုရုံးစုရုံး ဖြစ်နေတဲ့ ကောက်စိုက်သမတွေကို အော်ပြောပြီး လွယ်အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူတွေကို ထုတ်လိုက်တယ်။

***

ဦးစည်မြိုင် ဆိုတာက ကျွဲတဲရွာရဲ့ ၁၀ဆက်မြောက် သူကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သလို ရွာရဲ့အချမ်းသာဆုံး သူဌေးစာရင်းဝင် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ မိဘမျိုးရိုးစဉ်ဆက် သူကြီးမျိုးရိုးကနေ ဆင်းသက်လာခဲ့လို့ အသက်၂၀ကျော် အရွယ်မှာတင် ဦးစည်မြိုင်က ကျွဲတဲရွာရဲ့ အသက်အငယ်ဆုံး သူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ငယ်စဉ်ထဲက ဖခင်ဖြစ်သူ အနောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သူမို့ ရပ်ရွာကို ဘယ်လိုထိန်းကျောင်းရမယ်ဆိုတာကို နို့နို့စပ်စပ် သိနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်မှာတင် ကျွဲတဲရွာကို နိုင်နင်းအောင် အုပ်ချုပ်ပြီး အဖေရဲ့ အမွေကို ဆက်ခံခဲ့တယ်။ အသက်၂၆နှစ်မှာတော့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မြ

ပွင့်နဲ့ အကြောင်းပါပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတော့ စီးပွားရေးတွေ အရင်ကထက် ပိုအဆင်ပြေလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သက် ၅နှစ်လောက် ရောက်တဲ့အထိ ကလေးမရခဲ့ဘူး။ အခုလို ရုတ်တရက် ကိုယ်ဝန်ရနေပြီဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ဦးစည်မြိုင် မခံစားဖူးတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရတယ်။

***

မြပွင့် ကိုယ်ဝန်ရတာသိတဲ့ အချိန်ကနေစပြီး လယ်အလုပ်တွေကို ဦးစည်မြိုင် တစ်ယောက်တည်း ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်ဝန်လေးလ လောက် ရောက်တော့

"ကိုစည်မြိုင် "

မမြပွင့် ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ရှေ့မှာ ရေနွေးကြမ်းထိုင်သောက်နေတဲ့ ဦးစည်မြိုင်က မော့ငေါ့ပြီး

"ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မြပွင့် "

"ဟိုလေ ကျွန်မ စိတ်ထဲ စားချင်နေတဲ့ အရာတစ်ခုရှိတယ် ဒါပေမဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မြပွင့်စားချင်ရင် အစ်ကိုလုပ်ပေးမှာပေါ့ ကဲ ဘာစားချင်လဲ ပြော"

"အင်း မြပွင့်လေ အမဲသွေးကို သုပ်စားချင်တယ်"

"ဟားဟား ဒါလေးများ မြပွင့်ရယ် ရွာမှာ အမဲပေါ်ရင် ကိုယ်ရအောင် ဝယ်ထားပေးမှာပေါ့"

"ဟအင်း အဲလိုသေပြီးသား ကိုယ်ကထွက်တဲ့သွေးကို မစားချင်ဘူး အရှင်လတ်လတ် ကိုယ်ပေါ်ကထွက်တဲ့ သွေးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကိုပဲ စားချင်တာ"

မြပွင့်ရဲ့ စကားကြောင့် ဦးစည်မြိုင် အကြပ်ရိုက်သွားခဲ့တယ်။ ရွာမှာကလဲ အမဲပေါ်မှ အမဲသွေးရတာ ဆိုတော့ အရှင်လတ်လတ် ဆီကရတဲ့သွေးကို ယူဖို့ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ခက်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြပွင့် စိတ်ချမ်းသာအောင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရှာပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို ပေးလိုက်ရတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ မြပွင့်ရဲ့ ချင်ခြင်းတတ်တဲ့စိတ်ကို လိုက်လျောပေးဖို့အတွက် အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ နွားကို အရှင်လတ်လတ် လည်ပင်းသွေးဖောက်ပြီး ဒန်အိုးနဲ့ခံကာ အခဲဖြစ်အောင်လုပ်ကာ ချက်ကျွေးတော့မှ ချင်ခြင်းက ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

ရွာထဲက လူတွေကတော့ မြပွင့် ချင်ခြင်းတတ်တာကိုကြည့်ပြီး ဗိုက်ထဲက ကလေးကတော့ အတော်ဆိုးမယ်လို့ ကင်မွန်းတပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကြီးကြားအောင်တော့ ဘယ်သူမှ မပြောရဲခဲ့ကြဘူး။ မြပွင့်ကလည်း ကိုယ်ဝန်စရတဲ့ အချိန်ကစပြီး အသားငါးတွေကိုပဲ စားချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အရင်က အမဲသားကို အနံ့တောင် မခံနိုင်တဲ့လူက အခုဆို အမဲသားနဲ့ အခြားအသားတွေ မပါရင် ထမင်းမစားချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ကလည်း အရင်ကထက် ပိုကြမ်းလာသလို နှုတ်ကလည်း ကြမ်းတမ်းလာခဲ့တယ်။

ရာသီတွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အကူးအပြောင်း ဖြစ်လာတဲ့အချိန် မြပွင့်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကလည်း ရင့်သထက် ရင့်လာခဲ့တယ်။ မွေးခါနီး အချိန်ထိတောင် လက်သီးဆုပ်လောက်ရှိတဲ့ အမဲသားတုံးတွေကို ထမင်းစားတိုင်း စားနေခဲ့တဲ့ မြပွင့်က နတ်တော်လကွယ်နေ့ညမှာ ဗိုက်နာလာခဲ့တယ်။

ဦးစည်မြိုင်ကလည်း ကလေးမွေးတော့မယ် ဆိုတော့ မွေးခန်းအရှေ့မှာ ဟိုဘက်လျှောက်လိုက်နဲ့ ပျာယာခတ်နေတဲ့အချိန်

"သူကြီး မြပွင့်မွေးပြီ ယောက်ျားလေးအမြွှာ မွေးတယ်" ဆိုတဲ့အသံကြော

ငဲ့ ဦးစည်မြိုင် မျက်နှာပြုံးရွှင်သွားပြီး

"အမြွှာလေး မွေးတာလား ကလေးတွေက ကျုပ်နဲ့တူလား သူ့အမေနဲ့တူလား" လို့မေးလိုက်တော့ လက်သည်မိန်းမကြီးက

"သူကြီး အိမ်အနောက်ကို ခဏလာခဲ့ဦး အရေးတကြီး ပြောစရာ ရှိသေးတယ်" လို့ပြောကာ အိမ်အနောက်ဘက်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။

ဦးစည်မြိုင်လည်း လက်သည်မိန်းမကြီး ထွက်သွားတဲ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ပြီး

"အေးသိန်း နင်ကငါ့ကို ဒီလိုခေါ်ပြီး ဘာပြောမလို့လဲ"

"သူကြီး စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်"

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ ငါစိတ်ပူနေပြီ မြပွင့်နဲ့ကလေးတွေ တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား"

"မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး မြပွင့်ရော ကလေးတွေပါ ကျန်းမာပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေက မွေးရာပါ အစွယ်ကိုယ်စီနဲ့ ဖြစ်နေတယ်"

"ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ မွေးကာစ ကလေးတွေမှာ ဘယ်လိုလုပ် အစွယ်တွေ ပါမှာလဲ"

"သူကြီး စိတ်ကို အေးအေးထားပါ ဒီကိစ္စမျိုးကို ကျွန်မကလိမ်စရာလား မြပွင့်က ဘီလူးနှစ်ကောင်မွေးတာ သူတို့က လူမဟုတ်ဘူး သူကြီး"

"ဟိတ် နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ငါ့ကလေးတွေက အခုမှမိခင်ဝမ်းထဲက ထွက်လာတာ နင်မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ "

"သူကြီး ကျွန်မကလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ ပြောပါ့မလား ဒီကလေးတွေကို အခုထဲက မသတ်ရင် ရွာကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် နောက်ဆုံးဘယ်သူမှ မနိုင်တဲ့အဆင့်ထိ ဖြစ်လာပြီး ရွာပါ ပျက်သွားနိုင်တယ် ဒီစကားတွေက မျိုးရိုးစဉ်ဆက်

လက်သည်လုပ်လာတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ဘိုးဘေးတွေ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေပဲ "

လက်သည်မိန်းမကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ဦးစည်မြိုင် ခေတ္တတွေဝေသွားပြီး

"နင့်ပါးစပ်ကို အခုပိတ်လိုက်စမ်း ဒီစကားကို နောက်တစ်ခါ ထွက်ရဲထွက်ကြည့် နင့်ကိုသတ်ပစ်မယ် ငါ့ကလေးတွေက ဘီလူးတွေ မဟုတ်ဘူး နင်ဒီကိစ္စကို ဒီမှာတင်ရပ်ပါ နင်ငွေ ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ငါပေးမယ် အခုမှမွေးလာတဲ့ ကလေးတွေကို မဟုတ်တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ မစွပ်စွဲပါနဲ့" ဆိုပြီး ဒေါသတကြီး ပြောပါလေရော။

"ကျွန်မကတော့ သူကြီးကိုပြောပြပြီးပြီ ကျန်တာက သူကြီးတို့ကိစ္စပါ ခုနက သူကြီးပြောတဲ့ စကားအရ ကျွန်မအတွက် ဘဝတစ်ခု အခြေချနိုင်မယ့် အတိုင်းအတာ တစ်ခုရရင် ဒီအဖြစ်တွေက ဒီမှာပဲ ပြီးသွားလိမ့်မယ် "

လက်သည်မိန်းမကြီးရဲ့ စကားကိုကြားတော့ လူရည်လည်တဲ့ ဦးစည်မြိုင်က ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားပြီး

"နင့်ကတိအတိုင်း နင်တည်ပါ မတည်ရင် စည်မြိုင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိသွားစေရမယ်" လို့ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ထွက်သွားခဲ့တယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပြီးနောက်နေ့မှာတော့ လက်သည် ဒေါ်အေးသိန်းတစ်ယောက် ကျွဲတဲရွာကနေ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ သူကြီးကတော့ ကလေးတွေ ငယ်သေးတယ် ရောဂါပိုးမွှားတွေ ကူးစက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးတက်ခဲ့ဘူး။

မြပွင့်ကတော့ အစွယ်ငုတ်တိုလေး နှစ်ချောင်းကိုယ်စီပါတဲ့ သားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိခင်မေတ္တာကြောင့် မစွန့်ပစ်ရက်ပဲ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ဦးစည်မြိုင်ကတော့ သားနှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ကနေ အိမ်အောက်မပေးဆင်းပဲ

ပေးနေခဲ့တာ လူငုတ်တုတ် သွားငုတ်တုတ်အရွယ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ မြေပွင့်ကတော့ သူ့သားနှစ်ယောက်ကို ရွှေခဲ ငွေခဲဆိုပြီး နာမည်ပေးခဲ့တယ်။ အိမ်ကို ဧည့်သည်လာရင်လည်း ကလေးတွေအိပ်တဲ့ အချိန်မှသာလာရပြီး ကလေးတွေမနိုးခင် ပြန်ကြရတဲ့ စနစ်ကို ဦးစည်မြိုင် ကျင့်သုံးခဲ့တယ်။ ရွှေခဲ ငွေခဲကလည်း အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ အစွယ်လေးတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာခဲ့တယ်။ အသက်တစ်နှစ်လောက် ရလာတော့ အိမ်ပေါ်မှာ နေရတာကို မကြိုက်တော့ပဲ လမ်းပေါ်ကို ထွက်ချင်လာကြတယ်။ ဦးစည်မြိုင်ကလည်း သားနှစ်ယောက်ကို တစ်ခါတလေ ခြံဝင်းအတွင်း ခေါ်ချလာပြီး ပေးကစားတတ်တယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ရွှေခဲနဲ့ငွေခဲ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ခြံထဲမှာ ကစားနေတဲ့ အချိန်

"မြပွင့်ရေ နင်မှာထားတဲ့ အမဲသားတွေ လာယူဦး" ဆိုတဲ့အသံက ခြံစည်းရိုးထိပ်ကနေ ထွက်လာခဲ့တယ်။

"လာပြီ လာပြီ ကိုတာတီးရေ အိမ်ပေါ်မှာ ထမင်းအိုး ဆူနေလို့ ခဏလေး စောင့်ပါဦး"

ကိုတာတီးလည်း လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ အမဲသားတွဲကို ကလေးတွေ ဆော့ကစားနေတဲ့ ခုံအနားမှာချိတ်ပြီး အိမ်အောက်က ရေစင်မှာ ရေခပ်သောက်နေခဲ့တယ်။ ခဏနေတော့ အိမ်ပေါ်ကနေ မြပွင့် ဆင်းလာပြီး

"အမဲသားဖိုး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ကိုတာတီး"

"ရပါတယ်ဗျာ ခါတိုင်းပေးနေကျ အတိုင်းပဲ ပေးပါ "

"ဒါဆိုလည်း တစ်ပိဿာကြေးပဲ ပေးလိုက်မယ် နောက်လည်း အသားတွေ ရရင် ယူလာပေးပါဦး"

"စိတ်ချပါ အလေးချိန်လည်း ပြည့် အသားလည်း ကောင်းစေရမယ် ဒါဆို ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်နော် အမဲသားက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ချိတ်ထားတယ်"

ကိုတာတီးက မမြပွင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံအပြင်ကို ပြန်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ကိုတာတီး ပြန်သွားတော့ မြပွင့်လည်း ခုံမှာချိတ်ထားတဲ့ အမဲသားကို ယူ လိုက်တဲ့အချိန်

"ဟင် အမဲသားက အလေးချိန် လျော့နေပါလား ကိုတာတီးငါ့ကို အလေးခိုးပြီလား မသိဘူး" လို့ရေရွတ်ရင်း ခုံဘေးမှာ ဆော့နေတဲ့ ရွှေခဲနဲ့ ငွေခဲကို ပွေ့ချီကာ အိမ်ပေါ် တက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ အမဲသားတွဲကို ဒယ်အိုးထဲ ထည့်လိုက်ပြီး မြေကြီးထဲမှာ ဆော့ထားတဲ့ ရွှေခဲ နဲ့ငွေခဲကို ရေချိုးပေးဖို့ အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်တဲ့အချိန် ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ အမဲသားစတွေ ကပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မမြပွင့် လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နဲ့ နေလိုက်ပြီး ရေချိုးသန့်စင်ပေးကာ ချောသိပ်လိုက် တယ်။

ကလေးတွေ အိပ်သွားတော့ အမဲသားအနည်းငယ်ကို လှီးဖြတ်ပြီး ညစာ အတွက် ချက်ပြုတ်ကာ ကျန်တဲ့အသားတွေကို ဒန်အိုးထဲထည့်ကာ ဖုံးထား လိုက်တယ်။ ညနေစောင်းတော့ ချက်ထားတဲ့ အမဲသားဟင်းနဲ့ ကလေးတွေ ကို နယ်ဖတ် ကျွေးမွေးနေတဲ့အချိန် ဦးစည်မြိုင် ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။